

CLARISSIMO AC PRÆSTANTISSIMO
VIRO, DOMINO MARTINO GRÜBERO, AMPLISSIMÆ REIPUBLICÆ
Monacensis Archigrammateo dignissimo, Domino ac Adfini suo bene merito. S. P. D. 72



Votiescunq; memoria repeto, Clarissime Domine Adfinis, varias illas Iuris perdiscendi rationes, uix ulla mihi commodior aut utilior uidetur publica exercitatione ac palestra literaria. Nā licet domestica LL. enotatio haud parū emolumentū assiduo lectori adferat, concertationib. tamē scholasticis profectō eā nemo recte æquiparārit. Quid enim per Deum immortalem memoriam firmiorem ac fœliciter reddit ipso hoc exercitio? Quid ingenij acumen ac dexteritatem apertius demonstrat? Deniq; quid frequenti argumentorum conflictu tot opinionum uelut inexpugnabilem hydram celerius prosternit ac demolitur? Hæc ego cum ante dies non ita multos altius animo meo reuoluerem, assertiones quasdam utiles nec à praxi alienas in publicæ disputationis usum collegi. Cæterum, cum is illis perpetuus mos sit, qui rationem antea actæ uitæ uel uirtutis doctrinæ uel specimen in lucem proferre statuerunt, ut aliquem singularem prudentia morumq; integritate patronum sibi deligant, cuius authoritate ac illustri splendore contra malè feriatos quosdam obrectatores, qui uel honestissima quæq; uellicant, tuti consistant atq; muniti: non absurdè me facturum putauī, si hæc meas conclusiones abortiuas, uerius quam maturo partu editas, non alij quā tibi, Adfinis perpetuū colendissime, inscriberem, tuoq; sub nomine prælo committerem: Idq; primum quidem quod tuis plurimis officijs ac meritis iam dudum grati animi significatio aliqua deberetur: tum uero quod non ignorarem, simile olim & te in hac Vniuersitate florentissima tyrocinium posuisse. Viget namq; adhuc & uigebit deinceps actus illius tui celeberrimi memoria, in quo præside magnifico atq; amplissimo uiro Domino Ioanne Baptista Grübero, I. V. Doctore excellentissimo, nunc Sacræ Cæsar: Maiest: Consiliario aulico primario, de Iure ita respondisti, ut maximam laudem summumq; studiosorum omnium applausum consequerere. Tuæ autem, Adfinis præstantissime, cum humanitatis tum constantiæ est, quantulascunq; has meas lucubrationes, tanq; agelli mei primitias quasdam non auersari, sed benigno uultu suscipere, complecti, atq; defendere. Hæc quippe ratione me & ad respondendum alacriorem et ad maiora in posterum capeßenda multo magis animatum reddideris. Bene uale, & meam in te obseruantiam ama. Ingolstadij prid. Non. Ianuarij, Anno M. D. LXIX.

T. E. Addictissimus,

Vulphgangus Hungerus Iunior.

Diuino aspirante auxilio: consentientibus, Decano, cæterisq; clarissimis ac excellentissimis facultatis Iuridicæ Professoribus: Præside Ioanne Richardo ab Ols, Syluæducensi, I. V. Doctore, Codicis & ordinario Institutionum Professore: subsequentes concurrendere V.H.I.

DISPUTATIO DE QUÆDAM ET MAXIME QUOTIDIANÆ L. ASSIDVIS, C. QVI POTEST, R. J. HAB.

Matrimonij contractum inter omnes longè saluberrimum existere, neminem putamus esse qui ignoret.

2. Ut quo solo humanum genus, quoad uidebitur eiusdem authori, pulchro conseruabitur ordine ac propagatione.
3. Quod cum I. C. nostri præuiderent, eiusdemq; excellentiam agnoscerent, in nullam ferè rem singularis Iuris beneficia tam liberaliter contulerunt, atq; in hanc matrimonialem.
4. Ut ad replendas liberis hominibus ciuitates nihil huic SS. contractui obstaret.
5. Cui cum dotes maximè deseruiant, imo uix contingat uiri atq; mulieris indiuiduam uitæ societatem, continentem coniunctionem, fieri sine his: duplex introducta fuit actio, tum ut constitutæ dotes exigerentur à maritis ad sustinenda matrimonia, tum ut solutis illis restituerentur ad iterandas nuptias.
6. Qua quidem in re mulieribus tantoperè fautum est, ut pro dote sua agentes omnibus creditoribus etiam anterioribus expressam hypothecam habentibus, præferantur.
7. Siue liberos habeant, siue non.
8. Nā & mulieri septuagenariæ, licet nulla spes liberorū affulgeat, si tñ cum dote nupserit, hoc L. nostræ beneficio succurretur.
9. Siquidem oportet maritos creditorib. suis ex sua substantia satisfacere, non de dote mulieris, quam ad suos uictus suasq; alimonias mulier possidet.
10. Cæterarum uero quis nō misereatur & propter obsequia quæ maritis plaræq; præstant, propter partus periculum ipsamq; liberorum procreationem, & deniq; quia & corpore & substantia & omni uita maritus fruitur.
11. Dotem sane confessionatam, uti ueram non posse repeti, palam est. Ideoq; mulier si istam petierit, legitimo ueræ dotis priuilegio non gaudebit.

12. Quoad dotem Putatiuam, erimus in utrumq; parati.
13. Certis porro in casibus legem nostram non procedere, ingenuè fatemur. Primipilarem namq; causam, si cum dote concurrat, illi ipsi præferri non ambigitur.
14. Quo quidem iure non immerito & is qui sumptum funeris fecerit, censendus est.
15. Aequissimum quoq; inter cætera arbitramur, illud quod in Thesi 6. asseruimus, non in dote solum, sed & in augmento ipsius locum obtinere.
16. Quantumuis longè alia in donatione propter nuptias, quoad hunc casum, sit dispositio.

IMPERTINENTES.

- I.
- A**ctiones sunt de Iure Gentium, excepta solenni earū forma:
2. Inde falsa est ratio Alciati, pacti nudi obligationem Iure Gentium executioni mandari nequiuisse, quia nullæ eo iure erant actiones.
 3. DD. opinionem, qua asserunt, non posse res incorporales uendicari, ultra Herculis columnas rejicimus.
 4. Præterea quod Salycetus ait, oportere mobilium rerum æstimationem in inuentario poni, nullo iure doceri posse, defendemus.

Disputabuntur hæ Theses, (fortunante Deo) proxima die Veneris, quæ erit 14. Ianuarij, circiter mediam octauam, in scholis Canonistarum.

Ingolstadij excudebat Alexander Vveissenhorn.

72

A. 1569.

W. D. XIX

11. 11. 11.

Chitty

IMPERIUM

Silochus